

Wat moet je in vredesnaam met Gods toorn? **(3^e leerdienst in een themablok 'Hete hangijzers')**

---

*Liturgie zondagmiddag 6 november 2011
te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
Vredegroet van God
Gezang 171
Gebed
Lezen: Zondag 4 HC
Psalm 90:5
Lezen: Matteüs 3:1-12
Psalm 76:3
Lezen: 1 Tessalonicenzen 1
Gezang 106:3
Verkondiging
Psalm 30:3,7
Geloofsbelijdenis versie Casper Koolsbergen (wijs Lb 114)
Dankgebed en voorbeden
Inzameling van de gaven
Liedboek 127:5,7
Zegen van God

Gemeente van Christus,

Als u aan God denkt, als jij aan God denkt – *hoe zie je Hem dan?*

Als je nou moest kiezen tussen twee mogelijkheden:

een God van liefde, òf een God van toorn?,

waar zou je dan voor kiezen?

Soms zie je dat op televisie.

Een bekende persoonlijkheid is te gast in een praatprogramma.

En dan worden hem, of haar, eerst een aantal dilemma's voorgelegd.

Meer dan eens voelt zo iemand zich dan behoorlijk klem zitten,

en begint toch een heel verhaal op te hangen...

Nee, u moet *kieszen* – wordt er dan gezegd – welk van beide kiest u?

Tja, dat is lastig. Zo simpel ligt het vaak niet.

En daarom mag je dat naderhand ook nog wel wat toelichten, meestal.

Goed, u allemaal laten reageren op zo'n dilemma gaat hier wat moeilijk.
En er zit ook nog geen stemkastje onder uw stoel.

Anders zou u die er nu even bij kunnen pakken:

- a. God van liefde,
- b. God van toorn,

drukt u maar...

oké - en dan zien we nú zeg maar het resultaat in beeld komen:

God van liefde ... zoveel procent;

God van toorn .... zoveel procent.

Ja, hoeveel procent zou dan inderdaad 'b' ingedrukt hebben:

God is een God *van toorn*?

Ik vermoed toch dat het resultaat flink zou doorslaan naar naar 'a':

God als God van liefde.

Want Gods toorn – dat past toch niet bij een blijde boodschap?

Broeders en zusters, is dat zo?

Of zouden we het misschien wel eens mogen omdraaien:

de blijde boodschap - dan kun je niet heen om Gods toorn?

Want als je nou eens kijkt naar dat slot van 1 Tessalonicenzen 1.

Daar heb je – zou je kunnen zeggen – het evangelie in een notendop:

het gaat namelijk over Jezus, het gaat over onze verlossing...

maar dan komt daar direct Gods toorn achteraan, in één adem:

Jezus...die ons zal redden...van het komende oordeel.

En zo was dat toch ook bij Johannes de Doper,

degene die rechtstreeks de komst van Jezus / Koninkrijk aankondigde,
het goede nieuws dus.

Maar juist hij heeft het ook over die toorn:

'Wie heeft jullie wijsgemaakt

dat je veilig bent voor het komende oordeel?'

Ja, want na mij komt Hij, Jezus dus,

die het graan bijeenbrengt maar tégelijk ook het kaf verbrandt!

Daar kunnen we dus niet om heen!

En dat hoeft óók niet.

In Matteüs 3 spreekt Johannes de Doper,

- en daarvan zou je dan nog kunnen zeggen:

oké, dat was een roepende in de woestijn,

en het zou eigenlijk wel zo moeten, maar ja...

Zeg maar: een dominee die dat dan in een preek eens een keer roept:
dat God ook komt met Zijn toorn.

En dat hoor je dan aan, en na afloop zeg je elkaar:

nou, 't was wel zwaar vanmorgen, dominee had zeker zijn dag niet.

Maar in 1 Tessalonicenzen 1 ligt deze boodschap *op straat*.

Paulus kan het alleen maar constateren.

Overal waar hij komt hoort hij de mensen erover praten:

over die Tessalonicenzen, die zich van de afgoden afgewend hebben

- denk aan die oproep van Johannes de Doper: bekeer u! –

en nu uitzien naar Jezus die hen zal redden van het komende oordeel.

Dus: roependen in de woestijn, beetje zwaar op de hand?

Niks hoor, kijk maar naar vers 6:

ze hebben het woord ontvangen '*met de vreugde van de heilige Geest*'.

En werkelijk overal wordt erover gepraat,

alsof het ging om de prediking van Jezus zelf, in hoogsteigen Persoon.

Daar kwam men immers ook van heinde en ver op af?

Ja, maar dat is het dan ook precies.

Wanneer er zó over Gods toorn gesproken wordt, dan is dat niet somber,

maar dan komt daar de kracht in mee van Jezus

die uit het dodenrijk, uit die hel en die verdoemenis, is *opgestaan*,

die nu tegen iedereen die het maar wil horen zegt:

Ik wil jou verlossen, en Ik kan het ook.

Ik kan en wil jou vrij maken, wérkelijk vrij, van die toorn van God.

Zó dat je daar niet meer bang voor hoeft te zijn, nu niet en nooit niet.

Kijk, dan begin je misschien ook te begrijpen
dat dat als een lopend vuurtje door heel Griekenland ging,
en zelfs naar ver daarbuiten.
Want dit verwacht je niet.

En juist daarom wil je 't ook maar liever nooit hebben over Gods toorn.
Want dan denk je meteen aan mensen die hun zelfbeheersing verliezen,
en waarbij je in elkaar krimpt van angst:
nu heb ik het verbruid, nu kan ik het wel vergeten,
wat hangt mij nu in vredesnaam boven het hoofd?

Maar dan heb je het niet over God. Zo is *God* niet.
Zo zijn nou juist die *afgoden*,
waar deze Tessalonicenzen zich van hebben bekeerd.
Als mensen God zien als grillig, onberekenbaar, onbeheerst,
en je moet er alles aan doen om hem gunstig te stemmen, want anders...
dan weet je: dit is God niet, zo is God niet.

God zegt het zelf, in Hosea 11:9.
Een prachtig gedeelte vind ik dat in dit verband.
Daar zegt Hij: Ik ben God hoor, Ik ben geen mens, Ik ben heilig –
Ik ben totaal ánders dus dan welke mens ook maar.
En dat zegt Hij in een situatie waarin een mens boos zou worden,
en niet zo'n klein beetje ook, de stoppen zouden volledig doorslaan.
Maar dan zegt God: Ik kán het niet aanzien dat jullie kapotgaan.
Ik zal daarom mijn toorn laten varen.
Want God ben ik, en geen mens...

Wat moet je in vredesnaam met Gods toorn?
Je des te meer verwonderen dat Hij toch zóveel van ons houdt
dat Hij ons voor die toorn bewaren wil.

***

Maar waarom *is* die toorn er dan eigenlijk nog?
Als Gods liefde toch zo eindeloos groot is...
Je kunt je voorstellen dat iemand je dat voor de voeten gooit.
Waarom praat je toch over verlossing?
Die heb ik helemaal niet nodig, ik red me zelf heel aardig in 't leven.
Verlossing *van toorn* – waar héb je het eigenlijk over?
Dat zie ik écht niet...

Nou, het kan ons helpen als we dat andere woord er consequent bijzetten,
zoals Johannes de Doper dat doet,
en zoals Paulus dat ook doet richting de Tessalonicenzen:
het *komende* oordeel, of ook: de *komende* toorn (zoals er eerst stond).
Dat verplaatst je aandacht namelijk naar de toekomst.

Want nú merk je dat niet, inderdaad, dat God boos is.
Veel mensen zeggen zelfs:
we merken helemáál niets van God, dus ook niet dat Hij boos is.
Maar daarmee ben je er niet klaar mee.
Want er komt een dag, en dan kan niemand meer om God heen.
Op die dag vallen de afgoden *in één klap* allemaal door de mand.
En wie er overblijft dat zijn wij, mensen,
oog in oog met de levende en waarachtige God.
Hij en wij.

Daar merk je nu dus niks van, wellicht.
Maar als het komt, kun je geen kant meer op.
En dát het komt, dat is zo zeker
als dat God Zijn Zoon weer uit de doden heeft opgewekt.
God is geen dode god, geen achterhaalde god,
maar de Levende, die niet rust voordat het echte leven, het volle leven,
werkelijkheid wordt hier op aarde.

En dát is dan ook precies de reden waarom *Zijn toorn* straks komt.
Omdat er zo ontzaglijk veel zonde en bederf in deze wereld is.
Terwijl God het zó ontzettend goed en mooi en fijn gemaakt had allemaal.
Wat een verschil:
hoe het was: deze wereld, de natuur, de mensen, alles,
én hoe het nu is.
Een verschil van dag en nacht.
't Is dezelfde wereld, dat wel,
maar de mensen doen met z'n allen flink hun best
om die wereld zo snel mogelijk naar de vernieling te helpen.
Dat is al eeuwen aan de gang,
en het wordt er niet bepaald beter op vandaag.

En wie draagt daarvan de schuld?

God?

En waarom grijpt *Hij* niet in?...

Ja, maar *wij* hadden toch de verantwoordelijkheid gekregen
om voor deze wereld te zorgen?

Wij konden het toch ook aan,

God had ons zelf zo perfect gemaakt immers?

Stel, jij moet een week passen op het huis van je vrienden...

Ze hebben een schitterend huis, prachtige tuin, enzo.

Daar willen ze niet zomaar iedereen hebben laten rondlopen.

Maar jou wel, jou kennen ze,

ze weten dat jij het in je hebt om er perfect voor te zorgen.

En dus vertrouwen ze het jou toe.

Nou, vervolgens zijn ze weg, en wat doe jij?

Je smijt met het dure servies door de kamer,

de foto's van de gezinsleden gooi je bij de vuilnis,

de mooiste planten trek je gewoon uit de grond, of je trapt ze plat...

Hoe zouden die vrienden reageren, bij thuiskomst?

Ach, zo erg is het niet, maakt niet uit jô...?

Natuurlijk niet.

Die worden natuurlijk gigantisch boos,

je hoeft daar nooit meer te komen, de vriendschap is over.

En terecht. Niet dan?

Want je hebt maar niet per ongeluk een paar dingen kapot gemaakt.

Oké, als ze dán uit hun vel zouden knappen van woede,

ja, dat zou wel heel overtrokken zijn.

Sjonge, denk je dan, bij het minste of geringste schieten ze uit de slof.

Maar dit is natuurlijk heel anders.

Je hebt je doelbewust uitgeleefd,

zonder ook maar enigszins rekening te houden met je vrienden.

Hun foto's gooide je bij het vuil –

zoveel zijn zij je kennelijk waard, of liever: zo weinig... Niets.

Kijk, dan is er sprake van terechte verontwaardiging.

Daar is geen enkel excuus voor, of verzachtende omstandigheid.

Nou, het is maar een voorbeeld.

Maar ik hoop dat u er iets van aanvoelt hoe je Gods toorn moet zien.

God *is* geen toorn. Hij *is* één en al liefde. Door en door goed.

Maar als *Hij* dan boos wordt, een vuur dat niet meer te stillen is –

ja, dan weet je: hier is iets gigantisch fout gegaan,

ik dacht dat het nog wel een beetje meeviel met mijn zonde...

allerlei zonden, ja die zijn niet goed natuurlijk, maar...

Nee: maar *dít* is er aan de hand.

Het omgekeerde van wat Paulus schrijft over de Tessalonicenzen (vs 9).

De levende en ware God – je gaat er met je rug naar toestaan,

je komt alleen nog bij Hem als de nood aan de man is.

Nou ja, op zondag ga je echt wel naar de kerk.
En af en toe lees je ook best wel in je Bijbel.
Maar verder laat je je leven nou niet echt door Hem bepalen,
Je zoekt het zelf wel uit.

Beetje slim zijn.
Beetje de ander bij de neus nemen.
Beetje roddelen. Of liever: beetje *boeltje* roddelen.
Beetje genieten van de vrouw van je buurman – ach, waarom niet?
Moet toch een keer kunnen, of niet?
Doe nou niet zo moeilijk, man!
God? Ja, nou, ik geloof echt wel in Hem hoor, wees maar niet bang.
Maar de bijbel is wel geschreven in een andere tijd.
En soms moet je wat, nietwaar?
't Valt ook niet mee hoor, vandaag de dag...

Maar, broeders en zusters, als je zó leeft, als dat je levenshouding is,
dan wordt God wel zo gigantisch boos.
Dan is het niet meer zo dat je af en toe struikelt,
en er gaat nog van alles mis in je leven met de Here.
Maar dan doe je dat allemaal doel-bewust.
Bij al die dingen schuif je God even aan de kant:
daar kan ik nu even niks mee.
Nota bene: de levende en ware God!
Geen doodse God, uit een ver verleden, uit de tijd van de Bijbel.
Nee, Hij is er, net zo waar als jij er bent, en u.
Maar je bent allesbehalve met Hem *on speaking terms*.
Laat maar praten, die God,
Hij weet niet waar ik tegenaan loop, Hij kan het makkelijk zeggen...
Alsof het gaat om de een of andere nitwit!
Kun je je voorstellen dat God dán boos wordt, laaiend?

Kijk, broeders en zusters, maar dat is Gods toorn.
Geen grillige uitbarsting,
van iemand bij wie je zómaar iets verkeerd zegt, of doet.
Maar heilige verontwaardiging van de God die jou maakte –
maar jij wil in de praktijk niks van Hem weten.
Heilige verontwaardiging van de God die deze wereld maakte –
maar jij trapt schepselen van Hem naar beneden,
en likt tegelijk naar de mensen die boven je staan.
En jij lapt Gods goede regels voor deze wereld aan je laars,
en trapt daarmee het één na het ander kapot wat van Hem is.

Nou, ik hoop niet dat dit voor u geldt.
En toch: in wezen geldt dit voor ons allemaal.
Zo zijn wij, stuk voor stuk, als God het niet verhoedt.
Niks beter dan de mensen buiten de kerk.
Niks beter dan de man die zijn handen niet thuis kan houden.
Of de vrouw die haar kinderen mishandelt.
De persoon die zomaar iemand neerschiet op straat.
Of doodslaat – omdat hem iets niet zint.

Kijk eens naar deze wereld.
Kijk eens goed wat daar allemaal wel niet voor verschrikkelijks gebeurt.
Kijk eens naar onze Nederlandse samenleving.
Naar het geweld dat hand over hand toeneemt.
De porno-industrie waar kennelijk een goede markt voor is...
En denk je dan God eens in: door en door goed, zuiver, liefdevol.
Dat geeft dan toch gigantische kortsluiting, of niet?
Kun je je dan *iets* voorstellen bij het feit dat Hij kwaad is?

Ja, stel je voor dat Hij dat *niet* was.
Dat het Hem allemaal niet kon schelen.

Maakt niet uit, jô.
Doe maar lekker waar je zin in hebt.
Maak het allemaal maar kapot.
Dat zou toch pas echt een ramp zijn?
Dan moest je het ergste vrezen voor deze wereld!

Want dan zou God er dus ook niet zoveel moeite voor doen
om een *nieuwe* wereld te laten komen.
Dat heeft dan natuurlijk ook Zijn hart niet.
Als dit alles Hem weinig of niets kan schelen,
waarom zou Hij dan werken aan een nieuwe wereld?

Kijk, en dát is nu precies waarom wij Zijn toorn niet moeten wegpoetsen.
Want juist Zijn oordeel straks op de jongste dag zal ervoor zorgen
dat alles wat niet deugt, en niet goed is, en wat hapert,
wordt weggebrand van deze aarde.
De dag van toorn is er één die eindelijk definitief schoon schip maakt.
Al het vuil weg, al het kwaad de wereld uit.
Nu komt er een nieuwe wereld, die maar niet een béétje goed is,
maar helemaal goed, zonder enige wanklank,
werkelijk de hemel op aarde!

***

Wordt u daar bang van, als u dat zo hoort?
Zo van: maar dan ben *ik* óók aan de beurt, zeker weten.
Want dan blijft er van *mijn* leven óók niks over.

Ja, dat klopt.
Daar hebt u helemaal gelijk in.
Ténzij.

Niemand hoeft zich te verbeelden
dat hij of zij de komende toorn wel zal *ontgaan*.
Van: o, maar ik leef wel goed, voor mij geldt dat niet,
ik spring er wel uit straks.
Want dan heb je van Gods toorn nog niks begrepen.

Maar als je het wél begrepen hebt,
en je beseft: ook voor mij is er geen ontkomen aan...
kom dan eens met mij mee naar Golgotha, 2000 jaar geleden.
Daar hangt Jezus, de Zoon van Gods liefde.
God, die Zijn zoon laat opgaan over bozen en goeden.
Ja, maar hier op Golgotha evenniet meer.
Of: éven? Drie uur lang!
En in die drie uur ontbrandt Gods toorn in alle hevigheid richting Hem.

Wat heeft Hij dan wel niet voor slechts gedaan?
Niets. Helemaal niets.
Maar waarom dan toch Gods toorn?
Vanwege ons!
Er blijft voor ons niets over dan hel en verdoemenis.
Maar Jezus zegt: laat Mij maar.

Kijk, maar daar zie je het dan helemaal voor je:
Jezus, die ons verlost van de komende toorn.
En dan beseft je ook pas goed hoe nodig je Hem hebt.
Dat is geen pro memorie-post, van:
ja, natuurlijk, ik geloof in Jezus Christus.
Nee, Jezus is jouw leven.
Zonder Hem laat zich jouw leven niet meer denken,
dat bestaat niet.

Dus moet je somber worden van Gods toorn?

Ja, wél als je met God een loopje neemt in je leven.
En je laat Hem maar praten, je zoekt het zelf wel uit.

Maar nee, als je niet *met de rug* maar *met je gezicht* naar Hem toestaat.
Dan beseft je hoe je het zelf niet redt,
hoe je absoluut niet op eigen benen kunt staan in het leven,
en dan neem je je toevlucht tot Jezus.
Je kunt niet genoeg over Hem horen,
en over wat Hij voor je heeft gedaan.

En daar raak je zo van onder de indruk.
Daardoor komt er een hele diepe blijdschap in je leven.
Dan word je een ander mens.
Here Jezus, wat bent U toch goed voor mij!
Dat U ook mij, zelfs mij, wilt verlossen van de komende toorn.
En mee wilt nemen naar die nieuwe aarde, dat paradijs van Uw liefde.
Ik kijk naar U uit, want ik kan niet meer zonder U.
Amen.

J.J. Meijer, Enschede / Hardinxveld-Giessendam
30 januari 2003 / 3 november 2011